zou, welbezien, de eenige goede oplossing wezen, want zoo lang hij nog van alles opdiepte, kon je hem niet afsnauwen of net doen of je doof was. Maar Flip begon al weer :

„Weet je nog, dat we elkaar op een bank in het plantsoen schoren met een bot zakmes ?"

„Nou, of ik, ja, dat was alleraardigst." zei de zachtzinnige prooi zonder een zweem van ergernis.

„En dat we elkaar toen bijna den nek hebben afgesneden ?"

„Ja, bijna, ja bijna. Niet heelemaal. Ja, ik weet het nog of het gisteren gebeurd is," loog dokter David en stilstaand, stak hij opnieuw de hand ten afscheid uit. „Zie zoo, we zijn er," alzoo lichtte hij zijn gebaar toe. Maar Flip deed of hij de hand alweer niet zag, en zei op min of meer gedupeerden toon : „maar je woonde toch zoo ver af ..."

De dokter had meelijden; hij was toch ook waarlijk niet over-beleefd tegenover den gast geweest, begreep hij. En in zijn goedmoedige ziel kwam de begeerte, het begane onrecht te herstellen.

„Ga U even mee naar boven ?" vroeg hij daarom.

„Eigenlijk heb ik niet veel tijd," zoo veinsde Flip laaghartig, „eigenlijk kan ik niet goed, maar om U een genoegen te doen ...."

Dit was al een zeer stout stuk, maar in zijn berouw over zijn geringe vriendelijkheid van daareven slikte de dokter ook deze bittere pil.

De beide heeren beklommen de trap, om op de derde verdieping in het studeervertrek van den dokter aan te landen.

Daar nam laatstgenoemde stillings het boek uit de handen van zijn oud-kameraad, liep ermee naar de tafel, opende het, en was er zoowaar bijna in gaan lezen. Plotseling echter vroeg hij den ander op deemoedigen toon, hem niet kwalijk te nemen, en hij maakte voor zichzelven uit, dat ook deze onhebbelijkheid weer moest worden goedgemaakt.

Deze beleediging kon slechts met een kop thee worden uitgewischt, meende hij, en hij bood dit zoenoffer aan zijnen gast aan.

„Heel graag," zei deze natuurlijk, en de dokter schelde een onsmakelijk uitziende hospita om twee kopjes thee. Die werden, kant en klaar, binnengebracht. Flip kwam met sigaren voor den dag, ieder stak er een op, en daar zaten nu de twee oud-kameraden weer recht knus bij elkaar.

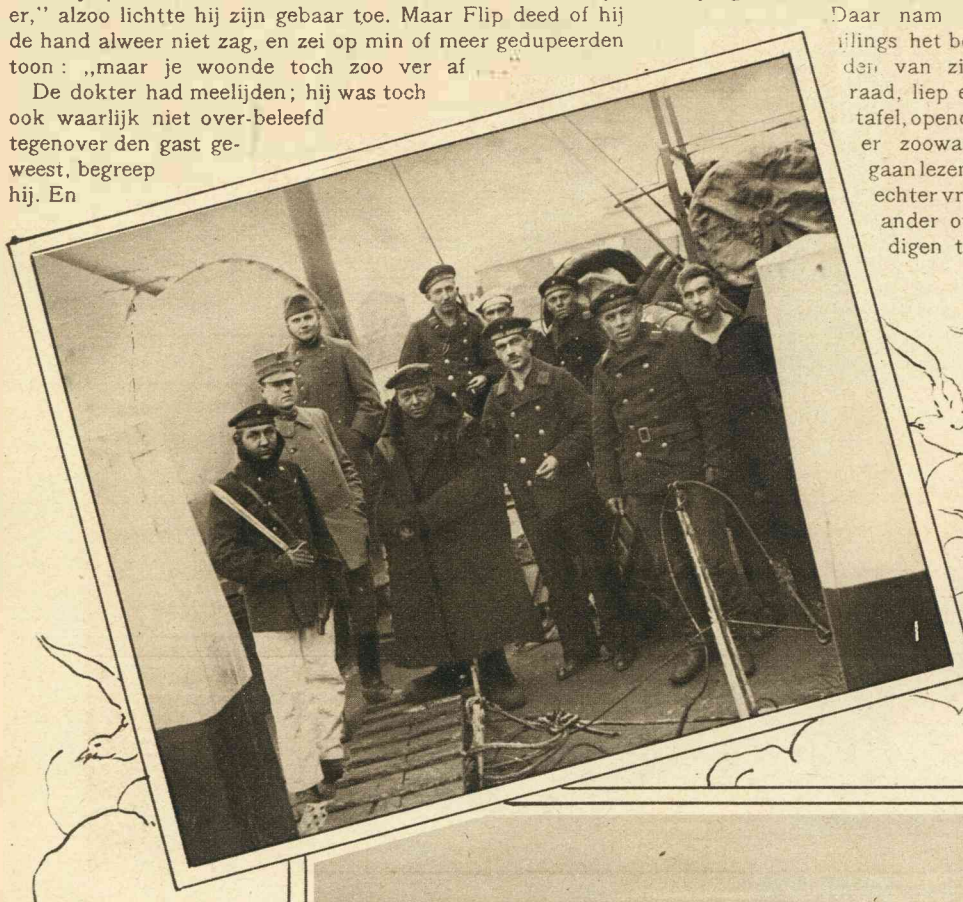
„David," zei Flip ineens, „heb jij nog bij Bonting gezeten?"

„Ik ? ... gezeten ?" brabbelde David verstrooid, „ik heb nooit gezeten ..."

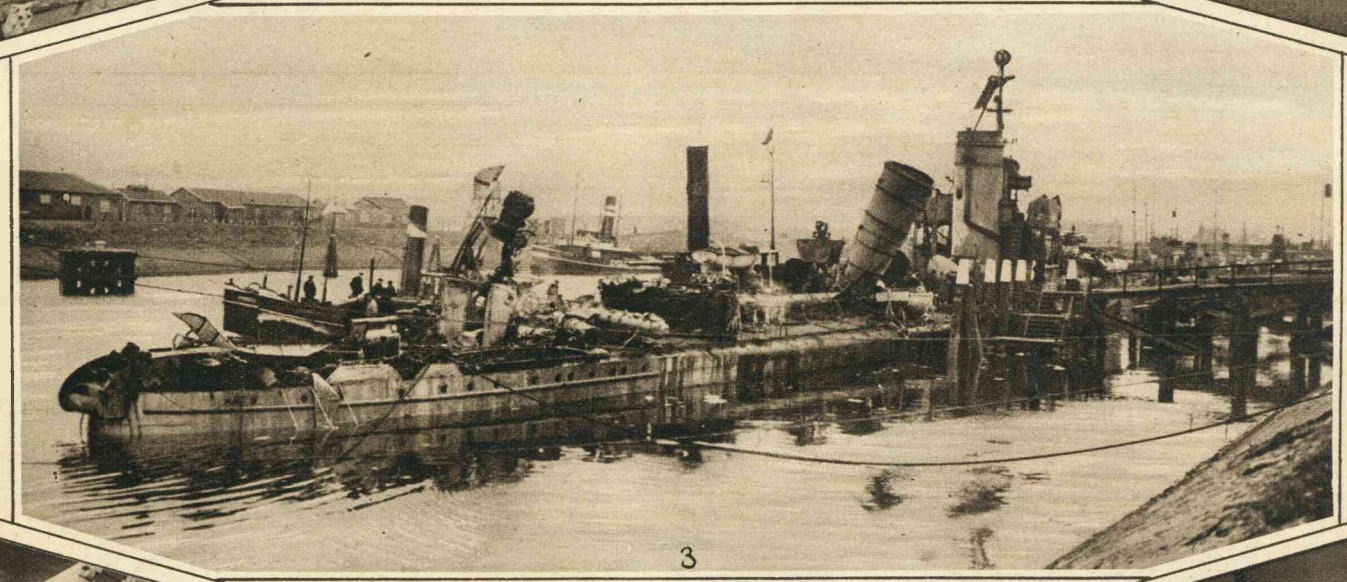
Flip lachte. „Ik bedoel bij den Franschen leeraar Bonting."

„Ik herinner me er

(Zie vervolg op pag. 10).

1. Een groep der bemanning van de V 69 met den Nederlandschen officier en soldaat aan boord van de torpedoboot.

2. De ruïne aan boord der V 69.

3. De beschadigde boot te IJmuiden aan den wal.

4. Het transport der uit IJmuiden naar Amsterdam vervoerde matrozen naar het militair hospitaal.

5. De Duitsche gewonden in het militair hospitaal te Amsterdam. Links op de foto, in uniform, de chef van het hospitaal, Dr. J. Huygens.

De Duitsche Torpedojager te IJmuiden.

Niet ver van den Nederlandschen kruiser Noord-Brabant, die als een kasteel zoo rustig en zoo machtig uit het water omhoog rees, was de afgejaagde, als door een wonder aan den ondergang ontsnapte, Duitsche torpedoboot V 69 gemeerd, en het danig gehavende schip was als een geweldig verhaal van barre avonturen. In de felle windvleugen, die het water opbliezen, lag het geteisterde schip te deinen, en het geleek wel het wilde ademen, het korte hijgen van een doodelijk vermoeid, afgejakkerd wild. — Ge kent de toedracht : als vlaggeschip met een kleine torpedovloot Maandagavond uitgevaren uit Zeebrugge, werd het dienzelfden nacht aangevallen door een afdeeling Engelsche torpedojagers. Een Engelsch schip ramde de V 69 en onder een woest vuur, waarbij vele mannen vielen, ontkwam het, terwijl ook de andere Duitsche vaartuigen verstrooid werden. Door een Hollandsch schip werden eerst gewonden ervan in IJmuiden binnengebracht; een andere Hollander haalde later het schip zelf binnen. — De aanblik van dat gehavende oorlogsvaartuig is gruwelijk. Als een spook van ellende, daar plots in de vreedzame visschershaven verschenen, zoo ziet de ontstelde menigte van den wal het aan. Een van de schoorsteenen lag, rits, geveld, als een afgeknakt stokje; de scheepsromp was gedeukt als een stuk blikken kinderspeelgoed; een brok van de commandobrug was als afgescheurd; de motorreddingsboot in stukken geschoten, het achterschip zoo goed als vernield, en over alles lag als neergeregend een chaos van stukken ijzer en staal, die soms als met tanden waren uiteengereten. Op het voordek een Duitsche vlag, en daaronder de verminkte lijken van zeven mannen, 'n Barre dood.... De mannen, die op propere bedden in het verplegingsgebouw waren gelegd, en door de kundige en zorgvolle handen van Nederlandsche artsen en verpleegsters worden geholpen, zijn er gelukkiger aan toe. Oogenschijnlijk althans.... Het best zijn de mannen eraan toe, die in een café weer een glaasje bier drinken, 'n sigaretje rooken en met de bezoekers een praatje over de doorstane narigheid houden. Zonderling is het te bedenken, dat die kerels kun kameraden voor hun oogen hebben zien neertuimelen, verminkt of dood, dat ze zelf op 'n haartje aan den wreeden dood op zee ontsnapt zijn, en.... ja, nadat ze zich wat hebben opgeknapt, en wat vertrejen, om zoo te zeggen over het geheele geval een losse muts hebben opgezet.

Zonderling.... voor ons, ja, maar voor wie als zij dag-in dag-uit in het aangezicht van den dood leven, is het begrijpelijk.

Wij zouden in hun geval precies eender zijn. Elken dag, dat je leeft, is meegenomen. En aan het denkbeeld, dat je er eens aan geloóven moet, lijk je te wennen.... Zonderling toch, dit leven,... zoo dachten we bij den aanblik van de fiksche, krachtige mannen, die op zoo'n woeste en onverwachte manier de gasten van Nederland geworden waren ....